

Arrest

nr. 237 623 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. WAUTELET, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 17 januari 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Bilzen-Hoeselt-Riemst op 16.01.2020 en In deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: R. D. S. F.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...) 1982

Geboorteplaats: I.

Nationaliteit: Brazilië

+ haar minderjarige kinderen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 17.01.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene laatste inreisstempel dateert van 11.08.2018. Bijgevolg heeft betrokkene de wettelijk toegelaten 90 op 180 dagen overgeschreden.

Betrokkene verklaart dat ze twee kinderen heeft die naar school zijn. Ze geeft geen verdere gegevens van haar kinderen. Indien ze de status van betrokkene volgen, zijn haar kinderen ook illegaal in het land. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene's kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Betrokkene toont bovendien niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Betrokkene maakt geen melding van medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op een manifeste beoordelingsfout, alsook op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel (*"principe de bonne administration, et particulièrement des principes de minutie et de prudence"*) en van de hoorplicht.

Het enig middel wordt als volg toegelicht:

"1. Normes en cause

L'article 8 CEDH, qui impose également une analyse de proportionnalité de la mesure eu égard à l'ingérence qui est portée dans les droits qu'il entend protéger, à savoir le droit à la vie privée et familiale. L'article 7 de la Charte contient des garanties analogues.

L'article 24 de la Charte protège les droits et l'intérêt « supérieur » de l'enfant. L'article 8 CHDH implique des garanties analogues.

L'article 52.1 de la Charte limite les restrictions dans les droits consacrés par la Charte comme suit : ? « Toute limitation de l'exercice des droits et libertés reconnus par la présente Charte doit être prévue par la loi et respecter le contenu essentiel desdits droits et libertés. Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 74/13 LE prévoit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit répondre, fût-ce de manière implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé et permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître

de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet (C.E., 13 juillet 2001, n°97.866 et C.E., 29 novembre 2001 101.283). Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (CE., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le droit d'être entendu implique qu'avant de prendre une décision affectant défavorablement les intérêts d'un administré, l'administration doit l'inviter à faire valoir ses observations et arguments. Cela permet également à l'administration de statuer en toute connaissance de cause, dans le respect du principe de minutie.

2. DEVELOPPEMENT DU MOYEN

La partie défenderesse a méconnu l'intérêt supérieur des enfants de la requérante, l'article 74/13 LE, le devoir de minutie et les obligations de motivation, du fait qu'elle ne tient pas dûment compte du de l'impact de la décision pour les enfants concerné, ni n'a cherché à s'informer dûment sur les éléments importants dont elle doit tenir compte dans le cadre de son analyse, ni ne tient compte de l'ensemble des circonstances pertinentes, et qu'elle motive sa position de manière théorique et stéréotypée ; elle méconnaît en outre le droit d'être entendu, car elle n'a pas invité la partie requérante à faire valoir de manière utile ses observations à l'égard d'une telle décision avant de l'adopter.

Force est d'emblée de constater que les questions posées à la requérante n'ont nullement permis d'instruire correctement la question de sa situation familiale, et particulièrement la situation des enfants, alors que la partie défenderesse se doit d'en tenir dûment compte dans le cadre de la prise de décision.

La motivation indique que la requérante n'aurait pas apporté « d'autres données sur ses enfants », mais il est clair qu'elle n'était pas en mesure de savoir et de comprendre les informations exactes qui intéressaient la partie défenderesse pour la prise de décision.

Pour rassembler les éléments utiles, comme l'impose le droit d'être entendu, et pour mettre effectivement la requérante en mesure de faire valoir ses arguments, il est important qu'elle soit dûment informée des enjeux des questions qui lui sont posées, et des éléments pertinents à faire valoir.

Particulièrement, lorsque la prise en compte de l'intérêt supérieur d'enfants est en cause, il incombe à la partie défenderesse de se montrer « aussi minutieuse que possible », ce qui n'a manifestement pas été le cas.

Pareille obligation de réaliser une mise en balance entre l'intensité de la vie familiale, d'une part, et l'intérêt des Etats à contrôler leurs frontières, d'autre part, ressort d'une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme qu'exprime notamment l'arrêt *Jeunesse c. Pays-Bas* du 3 octobre 2014 (req. n° 12738/10):

« Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il peut de surcroît engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. La frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'Etat au titre de cette disposition ne se prête toutefois pas à une définition précise. Les principes applicables sont néanmoins comparables. Dans les deux cas, il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble » (§106)

Plus récemment encore, la Cour EDH rappelait cette jurisprudence et affirmait le poids crucial de l'intérêt supérieur des enfants en cause, et l'importance d'une analyse minutieuse des conséquences des décisions prises à leur égard par les administrations et juridictions, laquelle doit ressortir expressément des motifs écrits (Cour EDH, *EL GHATET c. Suisse*, 08.11.2016) : « The domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, *mutatis mutandis*, *Mandet v. France*, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016) »;

C'est la mission de la Cour

« to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts (*Neulinger and Shuruk*, cited above, §§ 133, 141; *B. v. Belgium*, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; *X. v. Latvia*, cited above, §§ 106-107) ». "Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (*X. v. Lama*, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (*ibid.*; see also, *mutatis mutandis*, *Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland*, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (*Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG*, cited above, § 65)."

Les exigences de l'article 8 de la CEDH ne tiennent ni du bon vouloir, ni de l'arrangement pratique et prévalent sur la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Cour EDI I, 5 février 2002, *Conka c. Belgique*, § 82 ; C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029 ; CCE 18 novembre 2013, n°113 930).

Votre Conseil souligne également que l'article 8 de la CEDH impose à « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Cet arrêt confirme la ligne jurisprudentielle de Votre Conseil, selon laquelle, dès lors que l'administration a (ou doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale des administrés, il lui incombe d'en tenir compte et de motiver sa décision à cet égard, notamment : « Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862) ; « La partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 CEDI I. » (CCE 8 septembre 2009, n° 31 274 ; CCE 28 janvier 2010, n° 37 703) ; « Het bestuur was op de hoogte was van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. » (RvV 7 janvier 2010, nr. 36 715 - L'autorité était au courant de la situation familiale, mais n'a fourni aucun motif dans la décision querellée, alors qu'il est possible que l'article 8 CEDI I soit mis à mal.) ; « De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 048 - La partie défenderesse, qui prend un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 §1 1° de la loi du 15 décembre 1980, doit motiver, au regard de l'article 8 CEDM, pourquoi il est enjoint à l'intéressé de quitter le territoire malgré que l'existence d'une cellule familiale ait déjà été portée à sa connaissance et qu'il ne peut être soutenu qu'elle n'en avait pas connaissance.) ; « Met staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoekster, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EYRM. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 035 — Le délégué de la secrétaire d'Etat est libre de délivrer un simple ordre de quitter le territoire à l'encontre de la requérante, mais dans

ce cas, il doit tenir compte et motiver pourquoi, malgré sa situation familiale dont elle a connaissance, un ordre de quitter le territoire est pris, et ce, à la lumière de l'article 8 CEDH.)

En l'espèce, la partie défenderesse motive sa décision de manière stéréotypée, et sans avoir réellement cherché à s'informer sur les éléments dont elle doit tenu compte, tel l'impact des décisions pour les enfants, le respect de leur « intérêt supérieur ».

La partie défenderesse ne tient nullement compte du fait que deux des enfants de la requérante, mineurs, sont scolarisés et son en âge de scolarisation obligatoire : il est important que l'année scolaire ne soit pas interrompue de la sorte, et il s'imposait à tout le moins d'en tenir compte dans le cadre de la détermination du délai laissé à la requérante pour quitter le territoire.

Elle ne peut exécuter l'ordre de quitter le territoire dans le délai indiqué, et cela lui fait courir le risque d'une expulsion forcée, et d'une interdiction d'entrée (art. 74/11 LE).

La partie requérante aurait eu l'occasion de mettre cela en exergue si son droit d'être entendu avait été respecté.

Rappelons que les illégalités relatives à la détermination du délai pour quitter le territoire affectent la légalité de la décision dans son ensemble.

Dès lors, le moyen est fondé, et la décision doit être annulée, dépens à charge de la partie défenderesse."

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de aanhef van het enig middel maakt de verzoekster onder meer gewag van een schending van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest. In haar uiteenzettingen beperkt de verzoekster zich echter tot een louter rechtstheoretische toelichting omtrent deze bepalingen. Omtrent de artikelen 7 en 24 van het Handvest stelt de verzoekster wel dat deze analoog zijn aan de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, doch in de concrete uitwerking van het enig middel beperkt zij zich tot een omschrijving als waarom de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Dit middelenonderdeel zal hierna worden onderzocht. Aangezien echter niet duidelijk wordt uiteengezet hoe de bestreden beslissing de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest zou schenden, is het middel in dit opzicht niet ontvankelijk.

In de mate dat de verzoekster zich tevens beroept op een schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* (*"le principe de bonne administration"*), dient erop te worden gewezen dat het bestuursrecht geen uniek en enig *"beginsel van behoorlijk bestuur"* kent, maar wel diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De aangevoerde schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* betreft op zich dan ook geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en is om die reden niet ontvankelijk.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, (§2), van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken

zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden akte blijkt op welke wettelijke en feitelijke gronden de gemachtigde zich heeft gebaseerd om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek). De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde licht voorts op concrete wijze toe op welke feitelijke gronden hij zich heeft gebaseerd om vast te stellen dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de toegelaten maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (cf. artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet), met name omdat haar laatste inreisstempel dateert van 11 augustus 2018. Daarnaast wordt ook concreet toegelicht op welke feitelijke gronden de gemachtigde zich steunt om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat zodat aan de verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt geboden (cf. artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet). De terzake in de bestreden akte opgenomen juridische en feitelijke overwegingen worden door de verzoekster op geen enkele wijze betwist.

De Raad kan de verzoekster voorts niet bijtreden in zoverre zij betoogt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, naast een zorgvuldigheidsplicht, ook een formele motiveringsplicht inhoudt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat in elk bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Overigens strekt ook de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan of bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Bovendien moet tevens worden vastgesteld dat de verzoekster dwaalt waar zij stelt dat er geen motivering is opgenomen inzake het hoger belang van het kind en haar gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De bestreden akte bevat terzake immers de volgende motieven:

“Betrokkene verklaart dat ze twee kinderen heeft die naar school zijn. Ze geeft geen verdere gegevens van haar kinderen. Indien ze de status van betrokkene volgen, zijn haar kinderen ook illegaal in het land.”

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Betrokkene toont bovendien niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. (...) Een schending van (...) artikel (...) (...) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geen sprake is van een gestereotypeerde of theoretische motivering.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.3. De verzoekster voert tevens de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Deze hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275).

De verzoekster kan niet worden gevolgd in haar kritiek dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen (omtrekt haar familieleven en de situatie van haar kinderen). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekster op 16 januari 2020, daags voor de bestreden beslissing, door de politie te Bilzen uitgebreid werd gehoord betreffende de rechtmatigheid van haar verblijf, alsook omtrent haar familie- en gezinsleven. De politie heeft verzoeksters paspoort gecontroleerd, haar identiteitsgegevens opgenomen en vastgesteld dat de laatste inreisstempel dateert van 11 augustus 2018. Daarna werd aan de verzoekster uitdrukkelijk gevraagd of zij elementen kenbaar wilde maken omtrent de rechtmatigheid van haar verblijf, haar familieleven en haar gezinsleven. De verzoekster antwoordde dat zij twee kinderen heeft, maar dat zij geen exact adres weet, wel ergens op de D. F. T. of D. straat. De verzoekster gaf de naam, voornamen en geboortedata van haar kinderen op, alsook een man A. F. Zij deelde mee dat haar kinderen school lopen in Oisquercq en benoemde ook het adres van deze school. Voorts werd onder meer nog uitdrukkelijk gevraagd of er nog elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, waarop de verzoekster ontkennend ('*nihil*') antwoordde. Ook op de vragen of de verzoekster in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft gevraagd, of haar vingerafdrukken reeds zijn genomen in een Europees land en of zij nog elementen kenbaar wilde maken omtrent haar gezondheidstoestand, antwoordde de verzoekster telkens ontkennend.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, werden zodoende wel degelijk concrete vragen gesteld omtrent haar gezins- en familiale situatie. De verzoekster heeft telkens concreet geantwoord op de haar gestelde vragen en gaf hierbij ook de namen van haar minderjarige kinderen op. Op basis van het gehoorverslag van een inspecteur van de politie zoals dit voorhanden is in het administratief dossier en het verloop van het gehoor zoals dit hierin tot uiting komt, kan de Raad niet vaststellen dat het horen niet op correcte wijze is gebeurd. Concrete onregelmatigheden blijken op geen enkele wijze. De verzoekster acht de gestelde vragen niet toereikend wat haar familiale situatie betreft, doch zij duidt niet

concreet aan waarom zij van mening is dat de haar gestelde vragen niet zouden volstaan om op nuttige wijze de relevante gegevens betreffende haar gezins- en familieleden naar voor te brengen. Uit het gehoorverslag blijkt alleszins dat de gestelde vragen voldoende concreet zijn en dat zij wel degelijk peilen naar de verschillende relevante elementen bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals de aanwezigheid van gezins- en familieleden in België, gezondheidsproblemen, de redenen van aanwezigheid in België en de redenen die een onmiddellijke terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Uit de vraag of er elementen zijn die aan een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, blijkt voorts dat de verzoekster wel degelijk werd geïnformeerd welke maatregel haar boven het hoofd hing. Er kan worden aangenomen dat verzoekster, in antwoord op de haar gestelde vragen, nuttige en dienstige argumenten naar voor heeft kunnen brengen die zich volgens haar in de huidige omstandigheden kunnen verzetten tegen een verwijderingsmaatregel.

Een schending van de hoorplicht blijkt derhalve niet.

3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Zoals hoger reeds werd aangegeven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling houdt in dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

De verzoekster brengt een uitgebreide, doch louter algemene en rechtstheoretische uiteenzetting naar voor omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming en de rechtspraak van het EHRM en de Raad terzake. Het spreekt voor zich dat hiermee nog niet de onwettigheid van de bestreden beslissing wordt aangetoond.

Voorts houdt de verzoekster voor dat de verweerder helemaal geen rekening heeft gehouden met haar twee minderjarige kinderen die, gelet op hun schoolplichtige leeftijd, school lopen in België. Deze kritiek is ongegrond. In de bestreden akte werden immers de volgende motieven opgenomen:

“Betrokkene verklaart dat ze twee kinderen heeft die naar school zijn. Ze geeft geen verdere gegevens van haar kinderen. Indien ze de status van betrokkene volgen, zijn haar kinderen ook illegaal in het land. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan

in België. Betrokkene toont bovendien niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. (...) Een schending van (...) artikel (...) (...) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De verzoekster toont op geen enkele wijze concreet aan in hoeverre deze beoordeling niet zorgvuldig zou zijn. Zij stelt enkel dat het belangrijk is dat de kinderen hun schooljaar kunnen afmaken. Hiermee geeft de verzoekster echter louter blijk van een eigen oordeel omtrent de scholing van de kinderen, doch met dit eigen standpunt toont zij nog niet aan dat de door de gemachtigde gehanteerde motieven, als waarom deze scholing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die de terugkeer naar het land van herkomst verhindert, niet zou berusten op een zorgvuldige belangenafweging. Zo betwist de verzoekster niet dat het niet is aangetoond dat de kinderen in het land van herkomst geen scholing zouden kunnen verkrijgen en dat het recht op onderwijs geen algemene verplichting bevat om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. De verzoekster gaat bovendien geheel voorbij aan het pertinente oordeel dat het net in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, dat het niet is aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst op hen een verstorend effect zou hebben en dat het precaire verblijf in België zelf niet als een stabiel leven kan worden beschouwd.

Waar de verzoekster stelt dat de scholing van de kinderen in rekening diende te worden genomen bij de bepaling van de termijn om het grondgebied te verlaten, kan zij bij deze kritiek geen concreet belang doen gelden. Conform artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bedraagt de maximale termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten 30 dagen. Ook indien deze maximale termijn zou zijn voorzien, zou het voor verzoeksters kinderen niet mogelijk zijn geweest om hun schooljaar in België af te maken. Bovendien is de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek op afdoende wijze geschraagd door de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en de niet-betwiste vaststelling dat er een risico is op onderduiken.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omstandigheden, eigen aan de verzoekster. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor de impact van de terugkeer op verzoeksters familiale- en gezinssituatie en dat de gemachtigde zich op redelijke wijze op het standpunt heeft gesteld dat het hoger belang van de kinderen niet wordt geschaad door de terugkeer, samen met de ouders, naar het land van herkomst.

De verzoekster toont met haar vage en hoofdzakelijk rechtstheoretische uiteenzettingen niet aan dat de gemachtigde het belang en het welzijn van haar kinderen, dan wel haar gezins- of familiale situatie onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde relevante feiten en omstandigheden werden miskend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/13 is niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout evenmin.

3.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE